



ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

Szeretettel köszöntelek, kedves Testvérem!

A Lukács evangéliuma 12. részében az apostolok a következőt kérik Jézus Krisztustól: „Növeld a mi hitünket.” Mondd, te miért szoktál imádkozni? Kérted-e már valaha, hogy az Úr Isten növelje a hitedet? Szerinted mennyire fontos ezért rendszeresen imádkoznunk?

Az Úr Jézus az apostolok kérését nagyon is respektálta. Miért? Azért, mert hit által hatalmas dolgok történhetnek velünk. Ki gondolná azt, hogy a hegyek a tengerbe ugorhatnak, vagy a vadfűgefák szavunkra kiszakadhatnak a földből és belegyökerezhetnek a tengerbe? Ez mind, mind lehetetlen! Hit által mégis lehetségessé válhatnak olyan dolgok, amiket korábban el sem tudtunk képzelni.

Mit jelent Istenben hinni? Sokak számára a hit nem több, mint a szívük mélyén egy kedves érzés. Ha ez az érzés nagyon erőteljesen meghatározza őket, akkor a hitük jó állapotban van, ha pedig csökkenő félben van, akkor a hitük is megfogyatkozott. Csakhogy az érzéseink mindig változnak: van, amikor közel érezzük magunkat az Úrhoz, máskor távol. Valaki egyszer azt mondta: azért nem szeretek keresztyén táborokba járni, mert ott a menynekben érzem magam, de amikor hazajövök, akkor jön az úr. És valóban, ha a hitünk csupán érzelmeken alapul, ez történik mindig!

Az igazi hit jelentősége pontosan akkor válik fontossá, amikor szembe kell mennünk az érzelmeinkkel. Ha megbetegszel, ugye az érzelmeid könnyen vádolni kezdik az Urat?! Ha a családotban kiderül, hogy valami nagyon szomorú dolog történt, akkor az érzelmeid nem azt súgják, hogy az Isten szeret! Ezekben a helyzetekben hittel mégis megvallhatjuk, hogy minden betegségeink és nyomorúságunk ellenére is tudjuk, hogy Isten jó és kegyelmes hozzánk, és ezért van értelme reménykednünk és küzdenünk. („Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Rm.8.31) Az érzelmileg nehéz időszakokban tehát éppen a hit az, ami tarthatja bennünk a lelket!

Hinni annyit jelent: igaznak tartom azt a beszédet, ami Isten szájából jön. Elfogadom, hogy a Biblia Isten kijelentése, s ezért komolyan veszem annak ígét. Ha a Szentírás azt mondja, hogy Isten Jézus Krisztusban emberré lett, megváltott a kereszten és aztán harmadnapra feltámadt, akkor ez számomra nem a mesék, mondák és mítoszok kategóriája, hanem valóság. Egy idős lelkészt megkérdezett valaki arról, hogy komolyan elhiszi-e, hogy Jónást bekapta egy cethal? A lelkipásztor így felelt: természetesen! Sőt, ha a Biblia arról írna, hogy Jónás kapta be a cethalat, azt is elfogadnám. Miért? Mert Isten mondta. (Humorban az igazság!) Ugye érzed, hogy e mögött a nyilvánvaló túlzás mögött az a meggyőződés áll, ami vallja, hogy a Biblia Isten beszéde?

A hit nemcsak egy bizonyos ismeret, hanem egyben szívbeli bizalom is. Ez a bizalom pedig az engedelmesség által lesz mindig nyilvánvalóvá. Egy bizonyos Blondin nevű cirkuszi mutatványos 1855-ben egy 340 méter hosszú acélkábelre feszített ki a Niagara vízesés fölött, hogy az őt figyelő óriási tömeg ámulatára, mindenféle védőháló nélkül átfusson rajta. Egyszer egy téglával megrakott talicskát is játszi könnyedséggel tolt át a vízesés egyik szélé-től a másikig, majd odafordult a tömeghez, és azt kérdezte:

- Ki hiszi el közületek, hogy ebben a talicskában egy embert is át tudok tolni a kötélén? – Senki nem kételkedett a nagy kötéláncosban.

- Akkor ki vállalkozna rá, hogy ő legyen az az ember? – kérdezte. De a tömegből egy jelentkező sem akadt! Ekkor egy 5 éves kislány feltette a kezét és beült a talicskába. Ez a kis gyerek Blondin gyermeke volt. Ő nemcsak hitt az édesapjának, hanem bízott is benne.

Hiszünk Isten szavának? Sokan azt mondják: igen! Ezek után jön a következő kérdés: kész vagy-e beleülni Isten „talicskájába”? Rábízod-e magadat egészen? Engedelmeskedsz -e Neki? Amikor a tanítványok azt mondják, hogy növeld a mi hitünket, akkor valójában arra kérték az Úr Jézust, hogy az ismeretük mellé minél nagyobb mértékben párosuljon bizalom is. A hit tehát nem is annyira mennyiségi, mint inkább minőségi kérdés.

(folytatás a 3. oldalon)

Beszélgetés lelkipásztorunkkal, Faragó Csaba nagytiszteletű úrral



Kezdjük egy kis visszatekintéssel! Milyen érzés volt édesapád nyomdokaiba lépni?

Nagyon jó és megtisztelő az, hogy édesapámtól vehettem át a szolgálatot: jó azért, mert nem egy ismeretlen gyülekezetbe választottak meg lelkipásztornak, hanem ismertem ennek a gyülekezetnek a történetét, az embereket, s ez az ismeret az évek során még tovább mélyült. Az pedig megtisztelő, hogy az édesapám nyomdokában léphettem, hiszen így közről láthattam azt, ahogyan ő szolgált. Szeretnék én is annyira hasznos eszköze lenni az Úr Istennek, mint amilyen ő volt.

Az is megadatott, hogy együtt szolgálhattál vele.

Igen, 13 évet kaptunk így együtt. Ő a szolgálatát olyan természetesen, minden feltűnést kerülve végezte, hogy aki felületesen szemlélte, nem látta, mi történik a háttérben. Nekem viszont nagyon is volt lehetőségem a kulisszák mögé betekinteni. Ez az idő legalább olyan fontos volt, mint a teológia öt éve – s ezzel nem a teológiai tanulmányok jelentőségét akarom degradálni, hanem az édesapám mellett szerzett tapasztalatokat felmagasztalni.

Időközben ugyanakkor sok minden megváltozott: föl-épülhetett Isten kegyelméből az elődeink által megálmodott új templom – melyért ők olyan buzgón imádkoztak és adakoztak -, s maga a gyülekezet is gyarapodott. Ilyen nagy gyülekezetben talán már szükségszerűen más a szolgálat is. Lehet-e ennyi testvérrel személyes kapcsolatot, van-e elég idő az idősek és betegek látogatására, mint ahogy azt édesapád tette?

Szüntelen küzdelem és lelkiismeret-furdalás, hogy nem sikerül olyan intenzitással odafigyelni a gyülekezetünkre, ahogyan ez szükséges lenne – meg ahogyan ezt édesapámtól láttam. Más időket élünk ma; valahogy minden felgyorsult, az embereket leginkább este lehetne otthon találni, akkor pedig számtalan gyülekezeti programunk van: bibliaórák, keresztkérdések, megbeszélések. Manapság aktívabb gyülekezeti életünk van, mint a 80-as években volt.

Feltételezem, hogy az évek óta tartó építési munkák is olyan feladatokat jelentenek, amelyek elveszik az

energiát más területekről. Milyen segítségre számíthatasz ezen a téren?

Nagyon jó segítőtársaim vannak Szertics Zoltánnak, az építési bizottságunk vezetőjének és Nagy András főgondnokunknak a személyében. Ők szinte a testükkel próbálnak védelmezni, hogy nekem minél kevesebb feladat jusson – ettől függetlenül azért jut. Amikor édesapám idejében a templomtorony és vele párhuzamosan a taksonyi építkezés is zajlott, akkor ez olyan mértékben kivette az erejét, hogy utána azon gondolkodott, hogy nyugdíjba megy. De aztán az Úr Isten megújította őt, és így folytatni tudta a szolgálatát.

Valójában ilyesmi történt veled is ez év tavaszán, nem?

Igen, a szervezetem jelzett, hogy szükséges egy kicsit pihennem.

A presbitérium döntésével összhangban te is azt a tervet támogattad, hogy az építkezések legutolsó szakasza legyen a parókia felújítása. Nehezedre esett megválni azoktól a falaktól, melyek között felnőttél?

Természetesen. Ez az érzés főként a munkálatok elején, a „rombolás” szakaszában jött elő, hiszen itt töltöttem a gyerekkorom, s itt nőttek fel a gyerekeim is. Ugyanakkor tudni kell, hogy bár a gyülekezet mindig próbálta szebbé tenni ezt a lakást, az alapproblémát soha nem sikerült megoldani: a nedvesedést, a penészesedést, a rossz elosztást, hogy egyik szobán keresztül lehetett csak a másikat megközelíteni. Így amikor pályázatot írtak ki a parókiák felújítására, nagyon megörültem ennek a lehetőségnek. Csodáltam az Úr Istent, aki a templom és a gyülekezeti ház után elkészítette annak a lehetőségét, hogy a parókia is megújulhasson. Akkor inkább az öröm volt bennem, aztán az építkezés elkezdésekor az elmúlás szomorúsága is megkörményezett, most pedig, hogy már látom, hogy készül az új, ismét csak a hálaadás van bennem, mert ez egy nagyon szép és jó beosztású parókia lesz. Köszönöm a



testvéreknek a felújításra szánt adományait.

Tudsz erre úgy tekinteni, mint sajátodra? Hiszen a parókia a „mindenkori lelkész” lakása.

Akkor tud mindenki jó gazdája lenni a rábízottaknak, ha azt úgy kezeli, mintha az övé lenne. A Biblia ezt a hozzáállást sáfárságnak nevezi. Amíg a Dunaharaszti Református Gyülekezet vezetésével vagyok megbízva, nekem is így kell viszonyulnom a templomhoz, a gyüle-

(folytatás a 3. oldalon)

(folytatás a 2. oldalról)

kezeti házhoz és a parókiához is. Ugyanakkor világosan látnom kell azt is, hogy semmi sem az enyém. Ez a ketősség volt jelen a parókiafelújítás tervezésénél is. Fontos szempontok voltak a családuknak igényei, de szem előtt kellett tartanunk azt is, hogy ha egy másik lelkipásztor érkezik, akkor az ő számára is élhetőek legyenek a terek. Azt hiszem, ezt sikerült is elérnünk.

Az építkezésnél tehát van segítséged. De akad-e olyan területe a gyülekezeti életnek, ahol több segítőre lenne szükséged, ahol esetleg úgy érzed, hogy magadra vagy hagyva?

„Az aratni való sok, a munkás kevés.” – mondja az Úr Jézus. És ez akkor is így van, ha a gyülekezetünkben többen megtalálták már a szolgálatukat. Vannak olyan munkatársaim, akik egyedül állnak benne egy-egy szolgálatban, és ez nagy baj, hiszen ők is megbetegedhetnek, elfáradhatnak, vagy más elfoglaltságaik támadhatnak. Ezen a téren kellene gyülekezetünknek tovább fejlődnie. Az lenne a cél, hogy minden szolgálati területen legalább két-három ember álljon ott egymás mellett. A kertgondozás, a technikus, a diakóniai és a gyerekszolgálat az, amiben szükségünk lenne új, megbízható, elhívott testvérekre.

Nem gondolod, hogy túl sok a program?

Amikor szervezni kell, akkor mindig ezt gondolom, mert ezek mögött sok időt igénylő, íróasztal mellett végzett munka van. Ugyanakkor minél nagyobb egy gyülekezet, annál színesebb életet él. Ezekre a programokra alapvetően más és más embereket várunk. Csak akkor sok a program, ha mindegyikre ugyanazok jönnek el.

Hozzájárult-e a hit-és erkölcsstan iskolai oktatása ahhoz, hogy megnövekedett a gyülekezet? Jelentek-e meg újabb családok a templomban a gyerekek révén, s mennyire remélhető tartósnak ez a folyamat?

Igen, ez is egy oka növekedésünknek, de nem az egyetlen. Mindannyian (lelkészek és hittanoktatók) imádságos szívvel végezzük a magunk szolgálatát, és tudom, hogy ezt a gyerekek, sőt a szülei is érzik.

Hogy mennyire tartós ez a folyamat? Azt gondolom, hogy a kulcs nem pusztán bennünk, hanem mindig a gyülekezetünk Krisztus-szeretetében, engedelmisségében és alázatosságában van. Ha megmaradunk ezen az úton, akkor annak jó gyümölcse lesz a növekedés. Ha viszont megbicsaklik a lábunk: elbizakodottá, vagy engedetlenné válunk, akkor könnyen kiüresednek a szolgálataink.

Minden új érkezőt szeretettel fogad ez a gyülekezet. De tartós-e ez a figyelem? Észre vesszük-e, ha valaki elmarad, s mit teszünk azért, hogy visszatérjen?

Sok mulasztásunk van ezen a téren. Gyakran megtörténik az, hogy gyülekezeti tagjaink valamilyen oknál fogva a perifériára kerülnek, és akkor kevésbé megyünk utánuk. Ez komoly hiányosságunk, sőt bűnünk, amiből

meg kell térnünk. Más oldalról az is igaz, hogy a kapcsolatok elmélyüléséhez szükség van arra is, hogy a gyülekezetünkbe érkezők bekapcsolódjanak egy-egy csoportba. Több lehetőség is kínálkozik minden testvérünk számára. Ha ez nem történik meg, akkor kevésbé vádolható a gyülekezet azzal, hogy nem figyel oda rájuk.

Köszönöm a beszélgetést, s kívánom, hogy mielőbb visszaköltözhess családdal a felújított parókiába, s Isten áldásával, megújult erővel és hittel végezhesd tovább a szolgálatodat!

Szadainé Somogyi Erika



(folytatás az 1. oldalról)

„Növeld a mi hitünket!” – mondják az apostolok. S hogyan teszi meg ezt az Úr Jézus? Úgy, hogy miután a Biblián keresztül tanít, beleenged különböző kiszolgáltatott élethelyzetekbe. A hitünk növekedése tehát nem pusztán annak a következménye, hogy naponta hány órát olvasunk Bibliát és hány órát imádkozunk. (Ez is nagyon fontos!) Bele kell kerülnünk tűzbe, vízbe, próbákba, hogy ott tanuljunk meg a mi Megváltónkra hagyatkozni. Jézus Krisztus kegyelmes, ezért nem rögtön a mélyvízzel kezdi a próbáit, hogy a bizalmunk egyenletesen erősödhessen.

Kedves Testvérem! Ha a bajokat önmagában látod az életedben, nagy szeretettel mondom: rövidlátó vagy! Mert ezek a bajok soha nem csak úgy vannak, hanem azért vannak, hogy az Úr azokon keresztül is tükröt tartson eléd: hol tartasz a hitben, és ugyanakkor növelje a hitedet, a bizalmadat Őbenne.

Veszélyes dolog azt kérni, hogy „növed a hitünket!” és mégis a legáldottabb imádságok közé tartozik, mert így láthatjuk meg egyedül azt, hogy hit által valóban a hegyek a tengerbe ugorhatnak és vadfügefák is újra gyökerezhetnek a tengerben. Ámen

(A 2018. szeptember 9-i igehirdetés kivonata. A templomunkban elhangzott prédikációk honlapunkon megtekinthetők.)

Faragó Csaba lelkipásztor

Köveskáli nyári ifis tábor



2018.06.11-én indult el a Haribó – a nagyobb ifis korosztály neve – ifi csapata Köveskálra, hogy öt felejthetetlen napot töltsön el egymással és Istennel. Az elindulás nem volt egyszerű senkinek sem, hiszen zuhogó esőben kellett minden felszerelést az autókba pakolnunk; volt, aki ezt tetőtől talpig elázva tette. A csapat nagy része a megérkezés után megkezdte a közös vacsorafőzést, hogy a saját, – és a még az úton lévők – éhségét csillapítani tudják. Miután mindenki jóllakott, énekléssel és imádsággal kértük Istent, hogy legyen ott közöttünk. Az áhítat témáját a Jakab leveléből szóló ígerész adta, amely a kísértésekről és a próbákról szólt. Jakab levele 1:2-3. *„Teljes örömmel tartásatok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe esetek, tudván, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez.”* szólt az ige, amelyet akkor hallottunk. Senki sem gondolta volna, hogy mennyire szükségünk lesz erre a többi napon, amelyek ránk vártak. A beszélgetés után néztük a VB meccset, majd mindannyian álmra hajtottuk a fejünket.

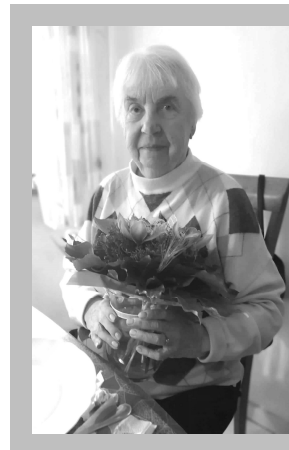
Másnap reggel közösen készítettük elő a reggelinket, majd csendességben egy kis időt töltöttünk Istennel. Ehhez egy kis füzetet kaptunk segítségül, amelyben az ige és a hozzá tartozó kérdések által jobban át tudtuk gondolni, amit olvastunk. Ezután biciklire pattantunk, s a szentbékállai Kötenger felé vettük az irányt. Sokszor kellett megállnunk, ugyanis az oda vezető út rettentően sáros és nehezen járható volt. De miután megérkeztünk, megpihentünk, megmáztuk a köveket, majd számháborúztunk is egy kicsit. Azután újból útnak indultunk: a következő cél a Csobánc várromja volt. Az igazság az, hogy ide sem volt egyszerű eljutni. Sokan nagyon elfáradtunk már a biciklizésben. Többször rossz úton próbáltunk meg feljutni a hegyre, és egyre inkább alábbhagyott a lelkesedésünk. A biciklinket útközben le is kellett raknunk, mert az út felfelé egyre meredekebb lett. Azonban ami ott fenn várt ránk, kijelenthetem, hogy minden szenvedést megért. Gyönyörű kilátás tárult elénk. Sokat el is időztünk ott a magasban, hogy visszaszerezzük az erőnket a visszaúthoz. Hazaérve

megvacsoráztunk, és az aznapi igét olvastuk el. Az egész napi biciklizés során sajnos mindannyian elfáradtunk, és ennek következtében olykor akár a másikat is sikerült megbántanunk. De hála Istennek, hogy nem hagyta, hogy a nap a mi haragunkkal menjen le. Megbeszéltünk mindent, és így nyugodt szívvel tudtunk elaludni.

Pénteken gyönyörű időre ébredhettünk, így ismét biciklire pattantunk, hogy megmártózzunk a Balatonban. A víz kellemes volt, és egy jó napot töltöttünk ott a strandon. Ám egy méhcsípte és egy megzúzódott lábbal is "gazdagodtunk". Azonban a legnagyobb próba talán hazafelé várt ránk igazán. A biciklizők mellett autós segítségünk is volt minden nap. Aznap is többen utaztak az autóban sok-sok csomaggal. Sajnos az út egy pontján ez az autó lerobbant, és a motorterében lángok lobbantak fel. Akkor és ott mindannyian kérdőn álltunk, és nem értettük, miért történik mindez. Azonban az Úr megmutatta, hogy mennyire kegyelmes, és mennyire szeret minket, mert ha nem abban a kanyarban, nem annál a vendéglőnél és nem akkor, amikor sokan ott voltunk, robbant volna le az autó, akkor sokkal nagyobb baj is történhetett volna. Mindannyian biztonságban megérkeztünk a táborhelyünkre. Másnap reggel ismét a strand felé vettük az irányt, délután pedig újra VB-meccset néztünk. Az esti áhítaton a közösségi imádság erejéről beszélgettünk. A nap és tulajdonképpen a tábor zárásaként a táborúzt körül jókat ettünk és beszélgettünk.

Vasárnap reggel összeszededgettük a morzsákat is, később pedig a falu templomába mentünk Istenünk tiszteletére. Bátran mondhatom, hogy mindannyian hoztunk magunkkal valamit ebből az 5 napból. Valamit, amire sokáig emlékezni fogunk. És bármennyire is sok próbát kellett kiállnunk, Isten nagyon megáldotta ezt a táborot. Ott volt velünk és vigyázott ránk, nem hagyta, hogy bajunk essen. Nagyon hálásak vagyunk minden egyes imádságnak, amelyet a táborért és értünk mondtak. SDG!

Rémik Panna



Szeretettel köszöntjük 90. születésnapja alkalmából Vörös Benőné nagytiszteletű asszonyt a 147. zsolttár 11. versével: "Az Őt félőekben gyönyörködik az Úr, akik kegyelmében reménykednek." Isten adjon áldást és békeséget a mindennapokban, és derűs, hálás szívet az ilyen emelkedett ünnepekben, mint ez a mostani is.

Luther-legendák

A villám

Luther életét egy 1505. július 2-án, Stotterheimnél bekövetkezett esemény változtatta meg teljesen. Az életvidám joghallgatóból alázatos, Isten kegyelmét kereső szerzetes lett. Az éppen csak magiszterre vált Luther, aki az erfurti egyetemen, mint joghallgató kezdte meg tanulmányait, szüleitől éppen visszafelé tartott, amikor óriási viharba került. Már csak néhány óra távolságra volt Erfurttól, amikor elérte egy hatalmas zivatar. Ekkor közvetlen közelében egy villám csapódott be, amelynek légnyomásától azonnal földhöz vágódott. Ebben a pillanatban Szent Annát hívta és megesküdött: *"Szent Anna, segíts! Szerzetes akarok lenni."*

Luther többször is megemlítette ezt a történetet élete során. Az is biztosan tudható, hogy már ezen meghatározó élmény előtt is játszott a szerzetesség gondolatával. Apja felháborodásának ellenére megtartotta fogadalmát: július 17-én az erfurti Fekete Kolostorban szerzetes lett.

A tintatartó elhajítása



Luthert gyermekkorától ördögök, szellemek és démonok zaklatták. Később is gyakran beszámolt ezekről az eseményekről; különösen is akkor erősödött fel az ilyenfajta támadásoktól való félelme, amikor Wartburg várában magányosan élt. Luther ezzel magyarázta gyakori depresszióját és a hangulatváltozásait. A Sátántól való állandó félelme a szülői házra jellemző késő-középkori vallásossággal magyarázható és a képzése ideje alatt végig megfigyelhető.

Luther a támadásokkal szemben mindig imádkozással, vidám énekléssel vagy egyszer szigorúbban: a tintatartó elhajításával védekezett. Luthert aznap éjjel az ördög ébresztette, amellyel szemben az említett merész dobással védekezett.

Ő maga mesélte, hogy Wartburg várában az ördög zaklatta, de azt a kijelentését, miszerint „az ördögöt tintával űzte el”, manapság mégis inkább Luther Bibliafordítására értik, nem pedig az éjszakai harcokra Wartburgban. A tintafolt, amely a múlt században Luther wartburgi szobájában még mindig látható volt, nem számít bizonyítéknak, mivel számos tudósítás szerint a foltot az elmúlt évszázadokban többször javították, újra-rajzolták és újra-színezték.

Forrás: <https://www.luther.de/legenden/>

Az írást közreadta Faragóné Sárdy Emőke nagytiszteletű asszony .

Egy új közösség kezdete

Istennek való hálával tudatom a kedves olvasóval, hogy idén a két konfirmandus korosztályból összesen negyven fő vesz részt a felkészítő alkalmakon. Ahogyan eddig is, úgy továbbra is nagyon fontosnak tartom, hogy a fiatalok megélhessék a maguk közösségében az Istennel való élő kapcsolatot, egyben a jókedvet, biztonságot, kikapcsolódást.

Már a tavalyi tanévben is próbálkoztunk a konfirmandus korosztály kötetlenebb megszólításával, és egy áldott, emlékezetes hetet is együtt töltöttünk a nyáron, de ezek nem voltak rendszeres alkalmak. Így indulhatott el szeptember 30-án az első különálló kisfisi alkalom. A vasárnap 18 órakor kezdődő és 20 óráig tartó találkozás közös játékot, éneklést, személyes megnyilvánulások lehetőségét, hitbeli témák megbeszélését tartalmazza.

Bízom benne, hogy a fiatalok így még jobban megtalálhatják helyüket a világban, az önértelmezésükben, az Istennel való kapcsolatukban és nem utolsósorban a gyülekezetünkben. Imádkozzunk ezért közösen, hogy ahogyan eddig is sok mindenben tapasztalhattuk áldásait, úgy örvendezhessünk ennek a kegyelemnek most is!

Korsós Tamás



Diakónia – Szeretetszolgálat – Misszió

Krisztus Afrika forró szívében – Malawi

Beszámoló a Molnár Mária Külmissziói Alapítvány missziói napjáról

Nagyszüleim, kicsi lány koromban már elplántálták a szívemben a misszió iránti érdeklődést, szeretetet. Emlékszem, amikor esténként a szobájukban a narancsos gyertya fényénél és illatánál én is ott lehettem a misszióért való hűséges imádságukban, s történeteket hallhattam egy fantasztikus misszionáriusnőről. Az 1930-40-es években nagyszüleim barátságot ápoltak Molnár Máriával, leveleztek vele, fogadták őt hazalátogatása alkalmával. Nagypám, Draskóczy László református lelkészként, a Magyarországi Református Külmissziói Szövetség elkötelezett tagjaként könyvet írt „Hősök és vértanúk” címmel, valamint összeállította Molnár Mária levelezését „Mindhalálíg” címmel.



Molnár Mária - akinek a nevét viseli ma a Külmissziói Alapítvány -, 15 évet töltött Pápua Új-Guineában, Mánusz, Pitilu és Lugos szigetén, a német evangélikus misszió keretén belül. A német nyelvű Bibliában olvasott először a „népek” helyett „pogányokról”, ami elindította őt a misszióba. „Egy pillanatra sem éreztem magam idegenül, hanem az első perctől fogva, valami kibeszélhetetlen megnyugvás töltötte be a szívem, hogy ezek a feketék az én apám, anyám, fivestvéreim és nőtestvéreim.” Látogatta a szigeteket, megtanulta a pápuák nyelvét, lefordította a Biblia egy részét és énekeket. Pápuái felépítettek egy missziós házat: „Betánia, az öröm háza”- néven. A bennszülötteket megtanította a civilizáció hasznos ismereteire, a gyerekeknek, iskolát létesített. Legfontosabb volt számára, hogy megismeresse ezt a népet, Jézus szeretetével. Hamar megszerették, mikor látták, hogy nem beleszólni akar az életükbe, hanem segíteni is tud rajtuk, ápolja a betegeket.. „Miszisz Doktornak” hívták, s a 7. faluban is hamarosan tudtak róla, s eljöttek hozzá. Misszionárius nőként, ő tudott először közel kerülni e társadalomban idegen férfiaktól rejtőzködő, kirekesztett bennszülött nőkhöz, s hirdette számukra az Evangéliumot. „Az aszszonyok és lányok körülfogtak, és hol a kezem szorongatták, hol verdestek, így fejezték ki örömuiket a felett, hogy testvéreimnek neveztem őket.” Sok év után sem bánta meg, hogy jelentkezett misszionáriusnak, s a sok viszontagság, a bizonytalanság megszokása, sőt megszeretése után ezt írta: „Mégis nyugodt volt az életem. Megnyugtató a tenger, az emberek nyugalma, de legfőképpen az a tudat, hogy Isten állított ide és itt is otthonom van.” /Mindhalálíg szerk. Draskóczy László 1948/ „Tények beszélnek itt is. Hiába hirdetem Jézus szabadítását, ha én magam hajlandó nem vagyok a ha-

lálba adni életem..” Ez végül bekövetkezett, 1943 március 16-án az Akikaze nevű japán torpedórombolón különös kegyetlenséggel kivégezték néhány misszionárius társával együtt. A gyülekezet a halálban sem hagyta magára a misszionáriusait, néhányan velük tartottak, s őket is megölték.

Ennek a csodálatos magyar nőnek a nevét viseli a Molnár Mária Külmissziói Alapítvány, amelynek konferenciáján vehettem részt 2018. 08. 25-én a Pasaréti Gyülekezetben. Fontosnak tartom, hogy gyülekezetünkben kitekintve, kövessük azon testvéreink szolgálatait, akiket Isten ma is meghív egy különleges, más népek között szolgáló életre. Az ő áldozatvállalásuk erősítsen, bátorítson bennünket helytállni a saját helyünkön, a ránbízottak között! Imádságaink kísérje és támogassa küzdelmeiket, hogy minden nép megismerhesse Jézust.

A Liebenzelli Misszió képviselőjében **Michael Volz német misszionárius** vezette be a konferenciát, aki családjával 22 évet töltött **Malawi**-ban. (Malawi 19 millió lakosának 80%-a falvakban él. A lakosság fele 17 évnél fiatalabb. Egyszerű életkörülmények között élnek, minimális infrastruktúrával, pl. a vizet a patakokból, kutakból nyerik.) A misszióban, munkájuk gyümölcseként, mesélt a Cszomoi Központtól: bibliaiskoláról, teológiai és szakmunkásképző intézetről, amelyet 23 éve alapítottak és vezettek a misszionáriusok, s hosszú felkészítés után, - az iskola története során az idén először - adták át a vezetést egy malawi lelkésznek és néhány helyi bibliaiskolai tanárnak. Ennek kapcsán beszélt a „váltásról”. A misszió azt jelenti, hogy Istennel vagyunk úton. Ez mindig változással jár. Az V. Mózes 8:1-18 alapján beszélt arról, hogy Isten ott is gondoskodott a népről, ahol reménytelennek tűnő helyzetbe került. Isten minden körülmények között hűséges, ez a pusztából küldött üzenet! Ha valaki elindul a misszióba, nem ismeri a jövőt, de Isten változhatatlan hűséggel jelen van! 22 év szolgálat után, ezzel a tapasztalattal lép tovább, tér haza Malawiból, átadva a helyet az új munkatársaknak.



Michael Volz

(folytatás a 8. oldalon)

27 éves a Bárka Alapítvány

Gyülekezetünkben hagyománnyá vált, hogy minden hónap utolsó vasárnapján, az Istentisztelet kezdetén, közösen hálát adunk az aktuális hónapban születésnapjukat ünneplő testvérekért, és együttesen kérjük az Úr áldását a további életükre.

Több éve már a Dunaharaszti Bárka Alapítvány is születésnapot ünnepel szeptemberben. Idén a 27. születésnapját ünnepelhette a Bárka közösség, mely a sérült és ép személyeknek egy különleges közössége. Egy közösség, mely jel szeretne lenni a világban, és amely rámutat arra, hogy a gyengeségeink tesznek egyenlővé az Úr szemében. Az Alapítvány műhelyében folyó kézműves tevékenység nem pusztán csak munka és értelmes elfoglaltság a sérült emberek számára, de egyben a közös alkotás és a közösséggé formálódás eszköze is. Miközben formálja a nemezt, bújtatja a fonalat, vagy díszíti a viaszt, maga az alkotó is változik, és az együtt dolgozók is közelebb kerülnek egymáshoz.

A Bárka Alapítvány egy három alkalomból álló programsorozat megrendezésével szeretne ízelítőt adni a Dunaharasztiin, illetve a tágabb környezetünkben élő családoknak, érdeklődőknek a kézműves munka teremtő szépségéből, és a közösségi élmény örömteli megtapasztalásából.

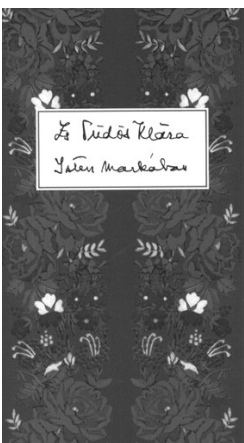
Az eseménysorozaton résztvevők, szakoktatók irányításával megismerhetik a népi kézműves tevékenységek fortélyait, és egyúttal megtapasztalhatják a közös alkotómunka örömét, közösségformáló erejét. A három alkalom a magyar hagyományokhoz kötődik, az aratáshoz, a szürethez és az adventhez. Az első alkalom augusztus 25-én volt, a második október 20-án, a harmadik pedig december 8-án lesz.

Az Alapítvány szeretettel hívja és várja a családokat, kicsiket és nagyokat, 3-99 éves korig a Mindszenty József u. 3. szám alatti Műhelybe, ezekre a színes, vidám és tartalmas rendezvényekre. A programokkal kapcsolatos bővebb információk megtalálhatók az Alapítvány honlapján (www.barkaalapitvany.hu), a Facebook közösségi oldalon: Csáládi műhelynapok a bárkával címmel, illetve a városban aktuálisan kihelyezett plakátokon.

Kemény Péter, Kemény Veronika



KÖNYVAJÁNLÓ



A mostani könyvajánlóban a templomunkban is kapható könyvecskére hívom fel a figyelmüket: **Zs. Tüdős Klára: Isten markában** c. művére, a Kálvin Kiadó gondozásában.

Sokan ismerik az író nő életútját, mely valóban „Isten markában” volt 85 éve alatt. Az a történelmi korszak jutott neki osztályrészül, amikor Európában két világháború szedte áldozatát. A sok viszontagságban helyt állva segítette az embereket, elsősorban a nőket, asszonyokat az 1943-ban létrehozott Református Nőszövetség keretében. A könyvben olvashatunk: életéről, megtéréséről, társadalmi szerepéről, mely igen sokrétű volt. Beszélt helyünkről a Nap alatt, tanácsokat adott a fiataloknak, és az öregedés megéléséről is szól néhány fejezet. A könyv végén aforizmái és levelei közül válogatott a szerkesztő. Az egyes fejezetekből az derül ki, hogy egy tevékeny, praktikus gondolkodó, fáradhatatlan Asszony áldotta nap mint nap megtérését, tett bizonyosságot Teremtője felé. A könyvet ajánlom. Egyszerűen jó. Olvasásakor szinte megéljük Klára néni történeteit. Vegyük sokszor a kezünkbe, olvassuk tisztelettel és rácsodálkozva erre az áldott életműre!

Szabó Borbála Eszter

Gyülekezeti alkalmaink

Vasárnap

08:45	Énekkar
09:00	Imaközösség
10:00	Felnőtt és gyerek istentisztelet
18:00	Kis ifi

Hétfő

08:00- 10.00	Hit- és erkölcsstan órák a gyülekezeti teremben
15:00 -18:00	Hivatali idő
19:00	Énekkar

Kedd

08:00 - 14.00	Hit- és erkölcsstan órák a gyülekezeti teremben
---------------	---

Szerda

16:00	Serdülő konfirmációi óra
-------	--------------------------

Csütörtök

09:00	Bibliaóra
10.00 - 12:00	Hivatali idő
15:00 - 18.00	Hivatali idő
16:00	Serdülő konfirmációi óra
18.30	Bibliaóra

Péntek

16:00	Serdülő konfirmációi óra
17:00	Serdülő konfirmációi óra
18:00	Ifjúsági óra
18:30	Női kör (kéthetente)

• Gyülekezetünk számlavezető bankot váltott, ezért új számlaszáma van. A régi számlaszám már csak december 31-ig él. **Kérjük testvéreinket, szíveskedjenek az átutalásoknál az új számlaszámot használni: 1178 4009 – 2222 6594**

• Felújítási munkák: a parókia felújításának munkálatai továbbra is tartanak. Kérjük a testvérek szíves megértését és türelmét, mivel az építési munkák ideje alatt a gyülekezeti ház udvara építési terület, és ott közlekedni nem lehet. A bejárás továbbra is a templom főbejáratán keresztül lehetséges. Kérjük a testvéreket, hogy imádságban hordozzák a munkálatokat, hogy azok mielőbb és problémamentesen befejeződhessenek. Mivel a bontás során nem várt hibák is kiderültek, a rendelkezésre álló anyagi forrásaink nem elegendőek a teljes befejezéshez. Kérjük, hogy akit Isten arra indít, anyagilag is támogassa a felújítást.

• Bejelentkezés: minden újonnan gyülekezetünkhöz csatlakozott testvérünknek nagyon örülünk, s azt kívánjuk, mihamarabb érezzék otthon közöttünk magukat. Bátorítunk mindenkit arra, hogy a közösségünkhöz tartozását úgy is fejezze ki, hogy a lelkészi hivatalban bejelentkezik!

(folytatás a 6. oldalról)

A Konferencia másik előadója, aki a Malawiról szóló beszámolóhoz csatlakozott, **a magyar Kevezsda Szilvia** volt, aki a felkészülési idejét tölti Malawiban. Tanulja a nyelvet, valamint a gyerekek között szolgál, játékdélutánokat szervez, ismerkedik az itt szolgáló munkatársi csapattal. Szilvia beszélt a Csizomóban két éve működő, nagyszerű új lehetőségről: rádióállomást indítottak a Jao törzs számára, törzsi nyelven. A Misszió az adását muzulmán többségű vidéken sugározza.



Kevezsda Szilvia

Beszámolt arról is, hogy Csizomóban idén nyáron 12 végzős diák vette át a diplomáját, miután sikeresen lezárták 10 hónapos bibliai tanulmányaikat az iskolában. Mivel az iskolában délutánonként egy szakmát is elsajátíthattak a diákok, (pl. az asztalos mesterséget), ajándékba megkapták a szerszámokkal teli szerszámosládát, amellyel ők dolgoztak. Ez nagy segítséget jelent, hiszen a falusi gyülekezetekben önállóan el kell tudni tartani magukat.

Imakérések Malawiból:

- A gyereknapokra sokszor ezer gyerek is eljön. A gyerekek megismerhessék Jézust!
 - A végzős hallgatók, hűek maradjanak az Úrhoz, s áldás lehessenek az otthoni gyülekezetükben.
 - Malawiban nagy változásban van a Misszió. Isten jelölje ki az új munkatársi csapat szolgálati helyét, s készítse fel őket, hogy az Ő dicsőségére szolgálhassanak!
 - Hitüket a mindennapokban tudják megélni egységben, szeretetben, amelynek példája valódi változást hozhat Malawiban.
- Bár Malawi távol, Afrika forró szívében van, Krisztus összeköt bennünket ott élő testvéreinkkel. Hordozzuk őket imádságban!

(A konferencia másik magyar misszionárius előadója, Keszi Krisztina volt, Zambiából. Az ő munkájáról később olvashatnak majd.)

Draskóczy Ildikó